

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/42/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113226401
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2113226401.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ T. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. K. XXXX/XX, A., 2/ A. R., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom F. K. XXXX/XX, A., zastúpená: JUDr. Radka Paulínyová, advokátka, so sídlom Kocelova 17, Bratislava, 3/ A. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XX, Y., o zaplatenie 2.754,81 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 8C/184/2014-150 zo dňa 2. mája 2017, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti proti žalovanému 1/ **z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e .**
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti proti žalovaným 2/ a 3/ **sa p o t v r d z u j e .**
- III. Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania voči žalovanému 1/ nepriznáva.
- IV. Žalovanému 3/ sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.
- V. Žalovanej 2/ sa priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.
- VI. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. rozhodol, že žalovaným 1/ a 3/ náhradu trov konania nepriznáva, výrokom III. rozhodol, že vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných sa náhrada trov konania nepriznáva a výrokom IV. rozhodol, že žalovanému 2/ sa priznáva náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“), § 23a ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoOS“), § 3, § 39, § 41, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 a 3 písm. b), § 54 ods. 1, 2, § 524 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „ZoB“). Vecne tým, že žalobca - nebankový subjekt uzavrel dňa 27.09.2012 Zmluvu o postúpení pohľadávok s právnym predchodcom - bankou.

3. Podľa názoru súdu predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, a to s poukazom na ustanovenia ZoOS účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy a treba vychádzať pritom z ustanovenia § 23a ods. 1, ods. 2 a citovaných ustanovení ZoSÚ, ako aj ustanovenia § 52 OZ. Súd mal za to, že vzhľadom na charakter účastníkov zmluvy a okolnosti jej vzniku, je vzťah žalovaných spotrebiteľským v zmysle zhora citovaných zákonných ustanovení, a preto vznik zmluvy ako aj nároky z nej vyplývajúce súd posudzoval nielen podľa ustanovení Obchodného zákonníka, keďže zmluva o úvere je ako zmluvný typ v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom, ale aj podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý má vo vzťahu k Obchodnému zákonníku postavenie lex specialis a ktorý pre spotrebiteľskú zmluvu o úvere stanovuje špecifické náležitosti (§ 4 ods. 2 cit. zák.) a . Právny predchodca žalobcu ako dodávateľ v danom prípade pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, nakoľko z výpisu z obchodného registra vyplýva, že predmetom činnosti právneho predchodcu žalobcu je okrem iného poskytovanie spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom. Žalovaní v predmetnom spore vystupujú ako spotrebiteľia, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. V danom prípade ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ, na ktorú sa subsidiárne vzťahuje OZ.

4. V prvom rade sa súd zaoberal aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu, ktorou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6.2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009), a to aj po zmene procesných predpisov po 01.07.2016.

5. Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu, cedenta) vstúpi nový veriteľ (postupník, cesionár) na základe zmluvy uzavretej medzi nimi. Postúpením pohľadávky teda dochádza k zmene v osobe veriteľa tak, že novým veriteľom sa stane postupník a nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Pri postúpení pohľadávky nie je účelom zmena obsahu postúpenej pohľadávky, ale zmena v osobe veriteľa. Postúpením pohľadávky sa dlžníkovu postavenie nemení, najmä sa nemôže zhoršiť jeho právne postavenie.

6. Žalobca - nebankový subjekt uzavrel dňa 27.09.2012 Zmluvu o postúpení pohľadávok s právnym predchodcom - bankou. V zmysle § 92 ods. 8 ZoB môže banka, teda postupca, postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi, teda odporcovi, ak je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj napriek písomnej výzve banky. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

7. V konaní nebolo preukázané, že by právny predchodca žalobcu vyzval žalovaných na zaplatenie dlžnej pred postúpením pohľadávky. Žalobca nepreukázal existenciu takejto výzvy ani doručenie výzvy právnym predchodcom na zaplatenie pohľadávky z úveru, ktorá by bola realizovaná v čase po zosplatnení a 90 dní pred postúpením pohľadávky. Vo vzťahu k predloženej výzve žalobcom zo dňa 15.06.2010 súd konštatuje, že táto bola adresovaná len žalovanému 1/, pričom žalobca nepreukázal jej doručenie žalovanému 1/ a súčasne táto výzva sa netýkala pohľadávok uplatnených v tomto konaní, ale iných pohľadávok, ktoré mali byť na žalobcu postúpené, a ktoré boli splatné skôr. Súd konštatuje, že výzva na zaplatenie pohľadávok, ktorá by sa vzťahovala k pohľadávkam uplatneným v tomto konaní, a ktorá by bola realizovaná 90 dní pred postúpením pohľadávok nevyplýva zo súdneho spisu, ani z vykonaného dokazovania. Vychádzajúc z uvedených skutočností tak dospel súd k záveru, že neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky z úveru, ktorého zaplatenia sa žalobca domáha, a preto súd žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko pohľadávky žalobcu boli postúpené v rozpore so zákonom, a takéto postúpenie je za použitia § 39 OZ neplatné. Súd súčasne poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave 9Co/156/2015 zo dňa 12.04.2016 a 24Co/716/2015 zo dňa 08.06.2016, ktorý zaujal rovnaký právny záver v obdobnej veci.

8. O náhrade trov konania rozhodol súd tak, že žalovaným 1/ a 3/ ich náhradu nepriznal. Súd konštatuje, že v konaní pre rozhodnutie o trovách vznikla situácia, kedy žaloba bola zamietnutá. T.j. žalovaným 1/ a 3/ by patrilo priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaným 1/ a 3/ však do súčasnosti nevznikli žiadne trovy konania. Súd je toho názoru, že ak by aj rozhodoval o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovaným 1/ a 3/, tak týmto už nemôže vzniknúť právo na náhradu trov konania, nakoľko konanie samotné by bolo skončené skôr, ako by mu trovy vznikli, pričom súd by následne samostatným rozhodnutím rozhodol, že priznáva žalovaným náhradu trov konania vo výške 0,- eur. Súd je toho názoru, že takýto postup by bol priamo v rozpore s čl. 17 CSP, a preto rozhodol o nároku na náhradu trov konania žalovaného v záujme hospodárnosti, účelnosti a rýchlosti konania tak, že žalovaným náhradu trov konania nepriznáva.

9. Vo vzťahu k žalovanej 2/, súd konštatuje, že tomuto trovy v rámci konania vznikli v podobe trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na uvedené, súd o náhrade trov konania rozhodol podľa vyššie uvedených citovaných zákonných ustanovení tak, že nárok na ich náhradu má žalovaná 2/ v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

10. Súd nepriznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi, nakoľko vedľajší účastník vstúpil do konania bez toho, aby mal bližšiu vedomosť o prejednávanej veci, bez toho, aby sa vyjadril vo veci samej spolu so vstupom do konania, pričom zároveň so vstupom požiadal doručiť návrh s prílohami, zároveň si uplatnil náhradu trov konania a súhlasil s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania, resp. sa pre prípad pojednávania ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní. Takýto vstup do konania nepovažuje súd za účelný a potrebný, majúci za cieľ ochranu práv spotrebiteľa, a preto akékoľvek trovy konania v súvislosti s týmto vstupom vedľajšiemu účastníkovi vznikli, neboli potrebné na účelné bránenie práva žalovanej - spotrebiteľa. Súd tiež konštatuje, že vedľajší účastník sa reálne k veci vyjadril až niekoľko mesiacov po oznámení o svojom vstupe do konania v čase zmeny právnej úpravy, kde na svoj vstup potreboval súhlas žalovaných. Súd je súčasne zastáva názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR z 20. júna 2014, sp. zn. 6 MCdo 9/2013, a to že trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných (skutkovo a právne takmer totožných) veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní, vyhotovených advokátom, mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej - ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutne (účelne) vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva na súde (rovnako vid'). Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd rozhodol tak, že náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi nepriznal.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov, že súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Dohoda zmluvných strán o vrátení poskytnutých peňažných prostriedkov s úrokmi v pravidelných mesačných splátkach nemá žiadny vplyv na výšku alebo existenciu záväzku dlžníka, týka sa výlučne spôsobu zaplata jeho záväzku a závisí výlučne od vôle veriteľa. Žalobca na základe uvedeného považuje za absurdné, ak súd pod pojmom „pohľadávka“ zodpovedajúca peňažnému záväzku“ rozumie v prípade vracania poskytnutých peňažných prostriedkov zo zmluvy o úvere len tie mesačné splátky úveru, ktoré sa už stali splatnými. Pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku zo zmluvy o úvere podľa názoru žalobcu predstavuje zostatok dlhu žalovaných, ktorý vznikol poskytnutím peňažných prostriedkov v prospech žalovaných, t. j. takúto pohľadávku tvoria nielen nezaplatené a splatné splátky úveru, ale aj nezaplatené a doposiaľ nesplatené splátky úveru. V nadväznosti na uvedené žalobca zastáva názor, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Žalobca pre úplnosť ďalej uvádza, že ani zo samotného znenia ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25.01.2017, sp. zn. 16Co/73/2016, uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.06.2016, sp. zn. 5Co/228/2016 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/511/2015 zo dňa 09.12.2015. Žalobca pre úplnosť poukazuje na skutočnosť, že má za to, že ust. § 92 ods. 8 ZoB ukladá banke podmienky, ktoré je zo strany banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Konkrétne toto ustanovenie vyžaduje, aby bol dlžník pred postúpením pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a aby bol bankou kedykoľvek za trvania

omeškania vyzvaný na zaplatenie aspoň časti svojho peňažného záväzku. Ak sú uvedené podmienky splnené, postúpením pohľadávky zo strany banky na inú osobu nedošlo k porušeniu bankového tajomstva.

12. Žalobca v súvislosti s platným postúpením pohľadávky taktiež poukazuje na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevylučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Na podporu svojich tvrdení poukazuje žalobca aj na nasledovné rozhodnutia Krajských súdov Slovenskej republiky: uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016 a rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016.

13. Žalobca v súvislosti s aktívnou legitímáciou v konaní ďalej poukazuje na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlužník (v súdenom prípade žalovaní) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4 Obo 210/01, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 9Co/133/2013, uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 09.08.2016, sp. zn. 5Co/248/2016, uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.06.2016, sp. zn. 5Co/228/2016, uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1Co/387/2015 zo dňa 04.05.2016.

14. Žalobca zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Žalobca zastáva názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na názor doc. JUDr. B. K., PhD., LL.M. publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015. Z vyššie uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Odhliadnuc od uvedeného si žalobca dovoľuje upriamiť pozornosť súdu na skutočnosť, že v súlade s prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok boli žalovaní ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1194 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcií ust. § 92 ods. 8 ZoB, s poukazom na to, že omeškanie žalovaných trvalo nepochybne viac ako rok zastáva názor, že postupca by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 ZoB (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal. Poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.03.2016, sp. zn. 12Co/223/2015, rozhodne Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.05.2017, sp. zn. 19Co/2/2016. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok, spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru, ako aj výzvou zo strany postupcu.

15. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. K odvolaniu sa vyjadrila žalovaná 2/ prostredníctvom svojej právnej zástupkyňi. Na úvod žiadala odvolací súd potvrdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Podľa § 92 ZoB bola banka oprávnená postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanej 2/, ak táto bola v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením svojho peňažného dlhu. Predmetné predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Z predložených listinných dôkazov ako aj z výsluchu účastníkov konania bolo preukázané, že výzva na zaplatenie pohľadávky z úveru právnym predchodcom nebolo žalovaným doručené v čase po zosplatnení pohľadávky a 90 dní pred postúpením pohľadávky. V súdnom spise založená predžalobná výzva sa týkala iných pohľadávok, ktoré mali byť predmetom postúpenia a ktoré mali byť splatné skôr.

17. V priebehu odvolacieho konania bolo zistené, že Okresný súd Trnava uznesením č. k. 25OdK/55/2017-13 zo dňa 27. septembra 2017 vyhlásil konkurz na majetok žalovaného 1/ a zároveň mu ustanovil správcu Ing. Renátu Petrovú, so sídlom Komenského 33, 927 05 Šaľa. Zároveň odvolací súd zistil z oznámenia vyveseného v Úradnom vestníku dňa 31.12.2018, že konkurz žalovaného 1/ sa zrušil z dôvodu podľa § 167v ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoKR“).

18. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

19. Podľa § 167e ods. 1 ZoKR, ak bol vyhlásený konkurz, súd bez zbytočného odkladu zastaví konanie, v ktorom sa uplatňuje pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze (§ 166a) alebo sa považuje za nevymáhateľnú (§ 166b).

20. Podľa § 166a ods. 1 a 2 ZoKR ak tento zákon neustanovuje inak (§ 166b a 166c), len v konkurze alebo splátkovom kalendárom môžu byť uspokojené tieto pohľadávky: a) pohľadávka, ktorá vznikla pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz alebo poskytnutá ochrana pred veriteľmi (ďalej len „rozhodujúci deň“), b) budúca pohľadávka ručiteľa, spoludlžníka alebo inej osoby, ktorej vznikne pohľadávka voči dlžníkovi, ak bude za neho plniť záväzok, ktorý vznikol pred rozhodujúcim dňom, c) pohľadávka, ktorá vznikne v súvislosti s vypovedaním zmluvy alebo odstúpením od zmluvy (§ 167d), ak ide o zmluvu uzatvorenú pred vyhlásením konkurzu. Pohľadávky podľa odseku 1 sa v konkurze uplatňujú prihláškou.

21. Podľa § 166b ods. 1 a 2 ZoKR za nevymáhateľné voči dlžníkovi v prípade oddĺženia sa považuje a) príslušenstvo pohľadávky, ktoré presahuje 5 % istiny pohľadávky za každý kalendárny rok existencie pohľadávky, na ktoré vznikol nárok pred rozhodujúcim dňom; za obdobie kratšie ako kalendárny rok zostáva vymáhateľná alikvotná časť príslušenstva, b) príslušenstvo pohľadávky, na ktoré vznikol nárok v rozhodujúci deň a po rozhodujúcom dni; to neplatí pre pohľadávku z úveru na bývanie, ibaže bola prihlásená do konkurzu, c) pohľadávka zo zmenky, ak bola podpísaná dlžníkom pred rozhodujúcim dňom, d) zmluvné pokuty a iné súkromnoprávne alebo verejnoprávne peňažné sankcie, kde povinnosť, ktorá zakladá právo uplatniť alebo uložiť takúto pokutu alebo sankciu, bola porušená pred rozhodujúcim dňom, e) peňažné pohľadávky, ktoré patria alebo patrili osobe spriaznenej s dlžníkom a vznikli pred rozhodujúcim dňom, f) trovy účastníkov konania, ktoré im vznikli v súvislosti s účasťou v konkurznom konaní alebo v konaní o určení splátkového kalendára. Nevymáhateľnosť podľa odseku 1 sa nevzťahuje na oddĺžením nedotknuté pohľadávky.

22. Podľa § 166c ods. 1 cit. zákona oddĺžením sú nedotknuté tieto pohľadávky: a) pohľadávka veriteľa - fyzickej osoby, ktorú nenadobudol postúpením, prevodom alebo prechodom s výnimkou dedenia, ak takáto pohľadávka nebola prihlásená v konkurze z dôvodu, že veriteľ nebol správcom písomne upovedomený, že bol vyhlásený konkurz; ustanovenie § 166b ods. 1 písm. a) a b) tým nie je dotknuté, b) pohľadávka z právnej pomoci poskytnutej dlžníkovi Centrom právnej pomoci v súvislosti s konaním o oddĺžení, c) zabezpečená pohľadávka v rozsahu, v ktorom je krytá hodnotou

predmetu zabezpečovacieho práva; ustanovenie § 166b ods. 1 písm. a) a b) tým nie je dotknuté, d) pohľadávka zo zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví alebo spôsobenú úmyselným konaním vrátane príslušenstva takejto pohľadávky, e) pohľadávka dieťaťa na výživné vrátane príslušenstva takejto pohľadávky, f) pracovnoprávne nároky voči dlžníkovi, g) peňažný trest podľa Trestného zákona, h) nepeňažná pohľadávka.

23. Podľa § 167v ods. 1 ZoKR zrušením konkurzu zaniká funkcia správcu a zástupcu veriteľov. Zanikajú tiež účinky podľa § 167b ods. 1, § 167c ods. 2 a 3 a § 167d. Platnosť a účinnosť úkonov vykonávaných počas konkurzu tým nie je dotknutá. Ak má správca majetok alebo dokumentáciu patriacu dlžníkovi, po zrušení konkurzu ich bez zbytočného odkladu vráti dlžníkovi, prípadne niektorému z dedičov dlžníka.

24. Odvolací súd vo vzťahu k procesnému inštitútu zbavenia sa dlhov dlžníka (oddlženie) vo všeobecnosti uvádza, že ide o procesný nástroj určený výlučne pre dlžníka, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone (ZoKR) dosiahnuť nevymáhateľnosť rozhodujúcej množiny pohľadávok v rozsahu, v ktorom tieto nie sú kryté hodnotou majetku dlžníka, pričom v predmetnom konaní sa nerozlišuje medzi fyzickou osobou - podnikateľom a nepodnikateľom. Oddlžiť sa možno dvoma spôsobmi, a to konkurzom (podľa štvrtej časti, druhej hlavy ZoKR) alebo splátkovým kalendárom (podľa štvrtej časti, tretej hlavy uvedeného zákona). Voľba formy oddlženia je výlučne na dlžníkovi, tento nepodáva všeobecný návrh na oddlženie, kde by vhodnú formu určil súd, príp. správca, ale voľbu spôsobu oddlženia vykoná dlžník podaním príslušného návrhu.

25. K procesnoprávnym účinkom vyhlásenia konkurzu podľa štvrtej časti ZoKR odvolací súd zdôrazňuje, že na rozdiel od likvidačného konkurzu (druhá časť, prvá hlava konkurzného zákona), súdne konania, v ktorých sa uplatňujú pohľadávky, ktoré sa uspokojujú v oddlžovacom konkurze (§ 166a a nasl.) a pohľadávky, ktoré sú v tomto konkurze vylúčené z uspokojenia a sú nevymáhateľné (§ 166b) sa neprerušujú, ale súd je povinný tieto konania bez zbytočného odkladu zastaviť (§ 167e).

26. Vzhľadom na to, že zverejnením rozhodnutia o vyhlásení konkurzu v Obchodnom vestníku na majetok žalovaného 1/ sa začal konkurz, ako aj na skutočnosť, že žalobca si v tomto konaní uplatňuje pohľadávku, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze na majetok žalovaného 1/, boli naplnené zákonné predpoklady na zastavenie predmetného konania voči žalovanému 1/, s poukazom na § 167e ods. 1 ZoKR, k čomu potom odvolací súd i pristúpil, tu po predchádzajúcom zrušení napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu voči žalovanému 1/ s podporným použitím § 391 ods. 1 v spojení s § 389 ods. 1 písm. d) CSP (dôvody pre vydanie napadnutého rozhodnutia neskôr odpadli), vychádzajúc pritom tiež zo znenia čl. 4 ods. 1 CSP (umožňujúceho použiť analógiu ako špecifický prostriedok interpretácie práva), keďže zákonodarca pri koncipovaní na vec sa vzťahujúcu právnu normu výslovne neriešil všetky do úvahy prichádzajúce situácie, za ktorých môže dôjsť k naplneniu zákonných predpokladov na zastavenie konania podľa § 167e, teda že sa tak môže stať aj v odvolacom konaní. Účelom predmetného zákonného ustanovenia je jednoznačne zastavenie konania bez rozhodnutia o uplatnenej pohľadávke, ktorá pohľadávka môže byť uspokojená iba v konkurze, preto podľa odvolacieho súdu zastaveniu konania musí predchádzať zrušenie napadnutého rozsudku o predmetnej pohľadávke, na čom je v podstate koncipovaný aj sám CSP, ktorý so zastavením konania odvolacím súdom vždy viaže i zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

27. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ aj z údajov z Obchodného vestníka bol následne zistený Oznam správcu podľa ust. § 167v ods. 1 ZoKR o zrušení konkurzu z dôvodu, že konkurzná podstata nekryje náklady konkurzu, ktorého zverejnením sa konkurz ex lege zrušil, tak k zrušeniu oddlženia z tohto dôvodu nedošlo. Táto okolnosť zostala bez vplyvu na postup podľa ust. § 167e ods. 1 ZoKR, pretože podľa ust. § 167v ods. 1 ZoKR zrušením konkurzu došlo k zániku funkcie správcu a zástupcu veriteľov a zániku účinkov podľa § 167b ods. 1, § 167c ods. 2 a 3 a § 167d.

28. Predmetom nároku žalobcu vo veci samej je zaplatenie istiny vo výške 2.754,81 eur s úrokom z omeškania vo výške 113,05 eur, úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z istiny 2.754,81 eur od 05.11.2012 do zaplatenia, pričom žalobca svoj nárok odvodzuje zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0522867744 zo dňa 6.7.2005, pôvodne uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom a žalovanými 1/ až 3/. V zmysle zmluvy o splátkovom úvere bol žalovaným 1/ až 3/ poskytnutý úver vo výške 100.000,-Sk, s konečnou splatnosťou 20.06.2015.

29. Predmetom odvolacieho konania bolo posúdiť, či súd prvej inštancie správne zamietol žalobu žalobcu z dôvodu, že žalobca nebol vo veci aktívne legitimovaným pre neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Žalobca namietal okrem iného, že ust. § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok.

30. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že ide o zmluvu spotrebiteľskú, aj keď uzavretú podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Pretože ide o nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, súd je oprávnený a povinný preskúmať právne úkony (zmluvy a ich súčasti) z hľadiska ich platnosti (resp. skúmať neprijateľné zmluvné podmienky v zmluvách a nároky žalobcov) ex offa. Súd je povinný ex offa skúmať, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB a či je žalobca aktívne legitimovaný na podanie žaloby.

31. Z obsahu spisu je zrejmé, že listami zo dňa 22.08.2013 žalobca oznámil žalovanému 1/, že ku dňu 16.10.2012 vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo Zmluvy s tým, že pohľadávku vo výške 5.141,05 eur má uhradiť do 31.10.2012. Listom zo dňa 16.10.2012 Slovenská sporiteľňa a.s. oznámila žalovanej postúpenie pohľadávky na žalobcu, na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky č. 1175/2012/CE uzatvorenej dňa 27.09.2012. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok č.1175/2012/CE uzatvorenej dňa 27.09.2012 vyplýva, že medzi postupcom Slovenskou sporiteľňou, a.s. a postupníkom EOS KSI Slovensko, s.r.o., došlo podľa § 524 a nasl. OZ k postúpeniu pohľadávok špecifikovaných v prílohe č. 1 k zmluve.

32. V súvislosti s riešením uvedenej spornej otázky odvolací súd poukazuje na nedávne rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2017 z 24.4.2018. Podľa uvedeného rozsudku v zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách mal zákonodarca úpravou § 92 ods. 8 ZoB na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo motivovať banku k tomu, by podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou, táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu ZoB, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. Dovolací súd v rozsudku uzavrel, že kardinálnym problémom je otázka platnosti či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 OZ. Teda či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou podľa § 82 ods. 8 veta prvá ZoB musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, alebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. Rozhodujúcim je fakt, že ide o zmluvu spotrebiteľskú. Zároveň ďalšími zo ZoB vyplývajúcimi podmienkami je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovu následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu osobu, nakoľko ZoB je špeciálnym predpisom vo vzťahu k OZ. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Dovolací súd preto v rozsudku konštatoval, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt išlo by o postúpenie v rozpore so zákonom (ZoB), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené, resp. zakázané a ide o absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ. NS SR pokračuje v ďalšej argumentácii záveru o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou na tretí subjekt v rovnakom prípade, ako je prejednávaný.

33. Z ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB vyplýva, že banka mala výzvu na zaplatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere doručiť žalovaným 1/ až 3/, preto súd prvej inštancie správne zisťoval a vykonával dokazovanie smerujúce k preukázaniu doručenia výzvy bankou. Žalobca sa ocitol v dôkaznej tiesni a nepreukázal doručenie výzvy bankou. Súd prvej inštancie sa v rozsudku vysporiadal s nedoručením výzvy žalovaným 1/ a 3/ v bode 31 rozsudku a odvolací súd sa s názorom súdu prvej inštancie stotožňuje.

34. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Ak je obsah spotrebiteľskej zmluvy medzi stranami sporný, je potrebné použiť výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 1, 2 OZ). Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením § 52 ods. 2 OZ), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva a uvedené ustanovenie sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené aj pred účinnosťou uvedenej novely OZ (rozsudok NS SR z 21.04.2015, sp. zn. 3MCdo 14/2014, rozsudok NS SR z 26.11.2015 sp. zn. 4MCdo 17/2014).

35. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalovaný ako spotrebiteľ si uzavretím zmluvy o úvere nemohol zhoršiť svoje postavenie (§ 54 ods. 1 OZ) a iné dojednania o spôsoboch postupovania pohľadávky ako to upravuje § 524, § 526 OZ a § 92 ods. 8 zák. o bankách je možné považovať za absolútne neplatné, pretože obchádzajú zákon (§ 39 OZ), preto námietka žalobcu, že účastníci zmluvy sa o postúpení pohľadávky zo zmluvy o úvere dohodli odlišne ako to stanovuje § 92 ods. 8 ZoB, neobstojí.

36. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. Záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v konaní bol správny a ostatné argumenty žalobcu vo vzťahu k jeho nároku sú už potom po právnej stránke irelevantné, pretože nie sú spôsobilé zmeniť fakt o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v konaní. Podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

37. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu odvolací súd v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v časti smerujúcej proti žalovanému 2/ a 3/ potvrdil.

38. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 a s analogickým použitím § 255 ods. 2 CSP, vychádzajúc zo situácie, že zákonným dôvodom zastavenia konania bola objektívna skutočnosť, vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného 1/, ako zákonný dôvod zastavenia konania, ku ktorej právnej skutočnosti došlo až v prebiehajúcom konaní (odvolacom konaní), čím potom žiadnej zo strán sporu z procesného hľadiska nemožno pripísať zavinenie na zastavení konania, preto potom ani žalobca nemôže mať právo na náhradu trov konania.

39. Žalovaný 3/ má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaný 3/ bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný. Žalovanému 3/ trovy odvolacieho konania nevznikli, preto mu ich odvolací súd nepriznal.

40. Žalovaná 2/ má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, vzhľadom na to, že žalovaná 2/ bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon

pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).